

— Царю, да ти е честито царството! Колко си добър! Много ти благодарим, че ни даде две лета, а една зима. Сега ти се молим да ни намалиш и данжка: нали видиш сиромаси сме не можем да плащаме голям данък.

— Колко ви е данжка? запитал царя.

— Тридесет и пет пари, царю, на циганин.

— Хайде нека е тридесет пари, казал царя.

— По грош, по грош, царю, че му е лесна сметката, извикали циганите.

— Добре, нека бжде по грош, отговорил царя.

Зарадвали се циганите още повече, пак поблагодарили на царя и си тръгнали.

По пжтя черибашията казал:

— Е-е всичко, що искахме, царя ни даде. Сега трябва да купим една тлжста овца и да я заколим за курбан.

— Да купим, да купим извикали всички цигани, отишли при един овчар и поискали най-тлжстата овца. Овчарът им показал една овца, но те не му вярвали, мислили, че ги лъже, и казали:

— Да ти е живо стадото, овчарко, ама ние ще си изберем овца. Хайде прекарай ги през един трап, и коя не може да мине трапа, тя е най-тлжста.

Овчаря се сжгласил прекарал стадото през един трап. Една запрела и най-мжршава овца останала в трапа. — „Тая е най-тлжстата овца, овчарко, оти ни лжжеш, че е оная . . . Колко пари искаш?“

— По 33 пари от всеки циганин.

— Много искаш, овчарко; хайде по грош по грош, че му е лесна сметката.

— Добре, нека бжде по грош, казал овчаря.

Циганите дали на овчаря от циганин по грош, взели най-мжршавата овца и си отишли радостни, че излжгали и царя и овчаря . . .

